

SLADKÝ ŽIVOT

Lucy Monroeová
Bulvární
rande

LUCY MONROEOVÁ

BULVÁRNÍ RANDE

PŘEKLAD

ALENA NOVOTNÁ

Milá čtenářko,

taky Vás tak fascinují čísla? Druhý Sladký život Duo v tomto měsíci má číslo 333. Jen si to vyslovte: tři sta třiatřicet... A představte si ty chudáky cizince, jak by se poprskali, kdyby to po Vás zkusili opakovat!

To ale tedy znamená, že ve Sladkém životě Duo už vyšlo 666 příběhů. A když se k nim připočte 492 povídek v edici Sladký život... je to dohromady... moc! Někdy si budu muset dát tu práci a spočítám všechna ta neexistující království, knížectví a emiráty, kde se ty příběhy odehrávaly. Tentokrát je to mj. na ostrůvcích v Beringově úžině, kam Lucy Monroeová umístila království Mirrus a Voljarus. Co ji vedlo zrovna do tak zmrzlé část světa, to vážně nevím. I když... možná právě proto, že je kolem nich pořád zima, jsou hrdinové pořádně žhaví. Přesvědčte se sama!

A protože máme zimu i my, mohu Vám trochu té vášně na konec roku a pod stromeček na zahřátí taky doporučit. A když to nejde jinak, tak alespoň zprostředkovaně s mými knihami!

Příjemné svátky a mnoho zdraví do příštího roku.

S láskou

Váš Harlequin

Lucy Monroeová

BULVÁRNÍ RANDE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Queen by Royal Appointment

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Alena Novotná

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Lucy Monroe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8494-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-8495-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-8496-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lady Natalija Ševčenkova stála před soukromým salonem ve voljaruském královském paláci a měla pocit, že ji čeká spíš válečný tribunál než setkání se „strýcem“, králem Fedorem.

A že se před ním bude zpovídat z vlastizrady.

Ona ovšem nic špatného neudělala. Ani z legálního, ani z morálního hlediska. Její „strýc“ s ní ovšem souhlasit nebude.

Král Fedor nebyl ve skutečnosti její strýc. Byl to bratranec její matky, ale ti dva spolu vyrůstali spíš jako sourozenci a on sám sebe vždy nazýval Natalijným strýcem.

Natalija se nadechla a nasadila neutrální výraz, v tom měla koneckonců roky tvrdého tréninku. Potom kývla hlavou na muže na stráži, aby jí otevřel zdobené dveře. Už jeho přítomnost naznačovala, že uvnitř jsou kromě její rodiny i další lidé.

Pokud se palácová politika ochrany výrazně nezměnila, tak pokud by byla v paláci přítomna jen rodina, stály by stráže jen na obou stranách vstupního sálu.

Napadali jí dva lidé, kteří by to mohli být, a ona by potřebovala jen jednoho.

Natalija s hlavou hrdě vztyčenou vykročila do luxusně zařízené místnosti. Nikdo by nezapochoyboval, že ten prostor s hedvábnými tapetami a zlaceným a brokátem polstrovaným nábytkem slouží přímo královské rodině.

Její podpatky klapaly na mramorové podlaze, než vstoupila na nádherný koberec, jenž se rozprostíral ve středu salonu.

Král Fedor seděl ve vyřezávaném křesle, které klidně mohlo být i trůnem, podle toho, jak královsky hrdě držel tělo. Na ni upíral podmračený pohled, který nevypadal moc královsky, spíš opravdu nevrle. Po jeho pravém boku seděla královna Oksana, jako obvykle s dokonale nečitelným výrazem.

Natalijina matka tu byla také. Přestože byla první sestřenicí krále a nejlepší přítelkyní královny, přidělili hraběnce Ševčenkové místo pro nevýznamnou návštěvu.

Seděla v křesle stranou ode všech ostatních, ještě dále od vládnoucího páru než nejmladší syn prince Jevgenije z Mirrusi, dalšího velkého herce v této frašce. Jestli to byla její vlastní volba, nebo volba krále, to Natalija zjistí až později.

Rozhlížela se po ostatních. Vedle krále Fedora viděla prince Jevgenije, bývalého krále Mirrusi, a jeho tři synové seděli naproti královskému páru. Ačkoli princ Jevgenij přenechal trůn svému nejstaršímu synovi Nikolajovi už téměř před deseti lety, nebylo pochyb, že právě on je ten, kdo měl hlavní slovo v dohodě, již Natalija a její rodiče kdysi podepsali.

V dohodě, v níž kromě jiného stálo, že si Natalija vezme druhého syna z rodu Merikovců, Konstantina.

Říkalo se, že tento rod má předky mezi Romanovci i Děmidovci, a jejich království leželo na ostrově mezi Aljaškou a Ruskem, stejně jako Voljarus, jen Mirrus se nacházela v Čukotském moři.

Další věc, již měli společnou s Voljarusí, bylo, že základem jejich ekonomiky byla těžba vzácných minerálů. Dnes již byl jejich koncern světoznámý a velmi úspěšný, i když ne tolik jako Jurkovič-Tanner, společnost, která podporovala voljaruskou ekonomiku.

Navzdory ukrajinskému dědictví Voljarusi a její ne příliš přátelské historii ve vztahu k Rusku, král Fedor

byl rozhodnutý stmelit rodinnou a obchodní alianci s Mirrusí, dokonce ještě deset let poté, co byla ta drakonická dohoda podepsána.

Další dva lidé v místnosti byli synové jejího „strýce“, Maxim, korunní princ, a jeho starší bratr princ Demjan.

Bývaly časy, kdy si jejich rodiny byly velmi blízké. A ačkoli Natalija pro Demjana pracovala a Maxe a jeho ženu čas od času vídala, když byli v Seattlu, jejich blízkost už byla dávno pryč.

Natalija se napřed přivítala s matkou, čímž hrubě porušila protokol, protože ignorovala přítomnost krále. „Ahoj mami. Vypadáš dobře.“

„Děkuji, Natalijo. Vždycky tě ráda vidím,“ oplátila jí úsměv matka, ale oči, stejně oříškově hnědé, jako byly ty Natalijiny, měla plné starostí.

Nataliji nepřekvapilo, že nepozvali i jejího otce. Byl koneckonců stále ještě ve Voljarusi persona non grata.

Před patnácti lety se rozhodl opustit hraběnku a dceru kvůli sňatku se svou momentální milenkou, čímž porušil všechna pravidla diskrétnosti a nadřadil osobní zájmy povinnosti ke své zemi.

Přitáhl tehdy ke královské rodině a trůnu nepříjemnou pozornost, a to mu jeho země nejspíš nikdy neodpustí.

Poté co se přivítala s matkou, předvedla Natalija dokonalé pukrle před králem a královnou. „Strýčku Fedore, tetičko Oksano, ráda vás zase vidím.“

Nebyla to tak docela pravda.

„Natalijo...“ Král Fedor vypadal, jako by nevěděl, co říct, což bylo poprvé, co si Natalija vzpomínala, že by se něco takového stalo. Když spolu mluvili naposledy, nic takového rozhodně nehrozilo.

Tehdy to bylo jen přes telefon a musela si to domluvit dva týdny předem. Možná ho oslovovala „strýčku“, ale privilegia člena rodiny už dávno neměla.

Zatímco ticho bylo čím dál napjatější, královna

Oksana se na svého manžela podívala nečitelným pohledem a vstala. Přešla k Nataliji a šokovala ji, když ji políbila na pozdrav na obě tváře. „Ráda tě vidím, drahá,“ prohlásila upřímně. „Pojď, posaď se vedle mě.“

Královna se podívala na svého syna Maxima a vznešeně pokývla hlavou a elegantně pokynula rukou. A Max okamžitě vyskočil a přesunul židle tak, aby Natalija a její matka seděly hned vedle královny. Tím dala Oksana jasně najevo svůj názor na kauzu, která se tu měla projednávat.

Natalijino skandální chování ve skutečnosti vůbec skandální není. Krále ten obrat očividně netěšil, ale to bylo Nataliji srdečně jedno.

Jeho nedostatek zájmu o ni a její matku se naplno projevil před patnácti let, když je přinutil emigrovat do Spojených států, aby tak *ochránily dobré jméno královské rodiny*, přestože ani jedna z nich nebyla zodpovědná za to, že byla jejich jména vláčena bahnem v bulváru.

Uplynulo pár minut, kdy oba starší králové upírali na Nataliji nerudný pohled. Mladý král Nikolaj měl v obličejí ještě dokonalejší pokerový výraz než sama královna Oksana.

Natalija neměla ani ponětí, co si současný mirruský král o celé záležitosti myslí, ale už jen pouhý pohled na něj stačil, aby ji polechtalo v žaludku, a ona si postě přála, aby tak na něj nereagovala.

A protože nikdy sama sobě nelhala, nepokoušela se uvěřit, že je jí to jedno. On nebyl ten, koho si měla vzít, ale byl to jediný muž z rodu Merikovců, jehož názor pro ni měl nějakou váhu.

Když ji ticho nepřimělo promluvit, král Fedor se zamračil. „Víš, proč jsi tady?“

„Raději se nebudu pokoušet hádat.“

„Podepsala jsi dohodu, v níž jsi slíbila manželství princí Konstantinovi.“

„Tu jsem skutečně podepsala.“ A přesto, že se spolu

nikdy nezasnoubili, očekávalo se, že si ho jednoho dne vezme. „Před deseti lety,“ dodala a dala si záležet, aby z jejího tónu bylo jasné, co si o tom desetiletém čekání myslí. Takovou dobu se s ní Konstantin ani nezasnoubil a ona je tu kvůli čemu? Kvůli pár nevinným schůzkám?

Ne že by tím nechtěla vyvolat přesně tuhle reakci, ale o co tu vlastně jde?

Měli by se probrat.

Směrem od prince Jevgenije se ozval velmi nekrálovský zvuk.

„Pak nám to vysvětlíte.“

Natalija se postavila a poklonila se králi. „Co přesně bych měla vysvětlit?“

„Nehrajte si na nechápavou,“ vyštěkl král.

Král Nikolaj něco šeptem řekl svému otci a starší muž přikývl.

Princ Konstantin, případný dědic trůnu svého bratra, se na Nataliji zamračil. „Dobře víte, proč jste byla předvolána, proč všichni musíme obětovat svůj vzácný čas, abychom se nějak vypořádali s tímhle problémem.“

„Jaký problém máte na mysli?“ zeptala se nevzrušeně Natalija.

Natalija si dobře uvědomovala, že před ním neudělala pukrle, ale to se dřív roztaje ledová čepička na Mount Voljarus, než by to udělala.

Tento muž žil jen pro společnost, která přinášela většinu příjmů do královské pokladny, a čas, který mu zbýval, trávil různými milostnými románky. Natalija těm ženám, jež si bral do postele, opravdu nezáviděla. Nebylo co, vždyť se ani nepokoušel o nějaká romantická gesta.

Před deseti lety podepsala tu příšernou dohodu ze dvou stejně důležitých důvodů. Jedním z nich bylo, že až si Natalija Konstantina vezme, tak se pak hraběnka Solomie bude moci vrátit do rodné země. Vzhledem k tomu, že nedošlo ani k oficiálnímu zasnoubení, natož ke sňatku, se to nestalo.

Druhý důvod byl osobní – Natalija tehdy doufala, že když bude souhlasit se svatbou s Konstantinem, její nevhodné city k jeho ženatému bratrovi zmizí.

Což se sice opravdu stalo, ale její závazek ke Konstantinovi v tom nehrál žádnou roli.

„Tehle problém.“ Konstantin vztekle mávl módním časopisem, který uveřejňoval sérii článků, nazvanou *Padesát prvních rande budoucí princezny*.

„Hodláte snad tvrdit, že vy jste za těch deset let s nikým nerandil, princí?“ zeptala se, aniž by ji skutečně zajímala jeho odpověď. Koneckonců v jeho případě bylo i slovo randit poněkud nedostatečné pojmenování. „Mám složku plnou fotografií, které dokazují opak.“

„Vy jste mě nechala sledovat?“ zeptal se vztekle Konstantin a vyskočil na nohy.

Jen to, že mu bratr položil ruku na paži, ho zadrželo, aby nevyrazil směrem k ní.

Asi by se měla cítit ohrožená, ale hněv ženu, jež prožila roky v domácnosti s násilnickým otcem, nemohl vyděsit.

Jeho pozice prince už na Nataliji nijak nepůsobila. Je koneckonců aristokratka a do třinácti ji vychovávali jako členku voljaruské královské rodiny.

„Možná byste mi to rád vysvětlil, strýčku Fedore,“ obrátila se na krále ledovým tónem.

Voljaruský král se zavrtěl, jak na něj ostatní členové rodiny upřeli varovný pohled.

„Samozřejmě že život prince Konstantina sledujeme, ale nic závadného jsme na něm neshledali,“ mávl rukou nakonec. „Nepochybuji o tom, že ty jsi také sledovala vlastní zájmy.“

Nataliji nijak neurazilo, že s ní mluví takovým způsobem. Král už jí dávno nemůže nijak ublížit.

„Vy jste sdílel své poznatky se svou neterí?“ zeptal se Nikolaj s jasným odsudkem v hlase.

Kdyby trochu toho odsudku věnoval i svému

bratrovi, vážila by si ho Natalija víc. A něco v jejím výrazu mu muselo napovědět, na co myslí, protože se na ni tak zvláštně podíval.

„To rozhodně ne,“ ohradil se král Fedor.

„Tak jak se o to dozvěděla?“

„Myslím, že to mohu objasnit já,“ ozval se princ Demjan, který až dosud mlčel.

Nataliji napadlo, že je zajímavé, že byly do tohoto pochybného tribunálu přizvány jen dvě ženy, královna Oksana a její matka.

Král Fedor zíral na svého syna. „Jak?“ vyštěkl.

„Víš, že používám hackery, abych ochránil naše zájmy,“ řekl princ Demjan, zjevně aniž by se obával něco takového v této společnosti přiznat. Nikdo z přítomných by nevyzradil nic z toho, co se tady teď řekne.

Král Fedor krátce pokývl hlavou.

„Natalija je jednou z nich.“

„Nejlepší z nich,“ dodala Natalija. „Aniž bych se chtěla nějak vytahovat.“

Demjan se na ni usmál, pořád ještě byli přátelé, i když už si nebyli tak blízcí jako sourozenci. „Ano, ta nejlepší.“

„Snad jsi ji nenasadil na sledování jejího zbloudilého snoubence,“ podivil se zjevně zhrozený král.

„Není to můj snoubenec,“ protestovala Natalija.

„To ne!“ odpověděl v ten samý okamžik Demjan.

„Tak jak...?“ podíval se na ni král. Už se jí na to zeptal před třemi měsíci, když ho na ty fotografie upozornila. Tehdy se odpovědi vyhnula, nechtěla poslouchat lekci, jak odvádí pozornost od tématu diskuse. Tenkrát stále ještě doufala, že je pro něj její štěstí alespoň trochu důležité. Nyní už takové iluze neměla.

Natalija pokrčila rameny. „Ráda si procvičuji své schopnosti. Procházela jsem složky a všimla jsem si jedné se svým jménem.“

Někteří přítomní vypadali, že je její drzost šokuje.

„Vy jste se nabourala do soukromých složek krále?“

zeptal se Nikolaj, aniž by jeho výraz jakkoli naznačoval, co si o tom myslí. Jeho hluboký hlas ji ovšem stejně rozechvěl. Kdyby si mohla vybrat jediného člověka na světě, kterého tady nechce, byl by to mirruský král Nikolaj.

„To tak úplně ne. Nabourala jsem se do Demjanových složek.“ Natalija se zamračila. „Ve skutečnosti jsem hledala díry v zabezpečení, abych je mohla zlepit. Já mám Demjana ráda. Nechci, aby se do jeho složek dostal nějaký obchodně nebo politicky motivovaný hacker.“

„Díky,“ usmál se na ni Demjan, zatímco ostatní nahlas vyjadřovali nesouhlas a pobouření.

„A tak protože jste byla rozzlobená, že vám můj syn od podepsání té dohody nevěnuje pozornost, tak jste se v záchvatu nepřipustné žárlivosti a ženské uraženosti rozhodla, že ho vyprovokujete k nějaké akci?“

Natalija zírala na starého mirruského krále, ohromená jeho interpretací toho, co udělala.

„Vy si myslíte, že jsem *žárlila*?“ zeptala se ledově, aniž by se snažila nějak zakrýt své pohrdání.

„Přirozeně,“ pokývl Konstantin a ignoroval její tón tak, jako ignoroval posledních deset let ji samotnou. „Jen jste se přepočítala, co se týče mé reakce.“

„Vážně?“ podívala se na něj pochybovačně Natalija.

„Vaše každotýdenní aukce věcí, které jsem vám posílal ve snaze se vám dvořit, než oficiálně oznámíme zasnoubení, ze mě udělala hlupáka.“

Ty údajně *namlouvací* dary začaly chodit přesně měsíc po tom, co požádala krále Fedora, aby přehodnotil podmínky dohody, a nebylo pochyb, že je to právě jeho zásluha. Konstantinův pokus o dvoření byl stejně neosobní jako pozdrav dvou cizích lidí někde na oficiální akci a žádné velké úsilí od něj nevyžadovaly.

„Výtěžek té aukce připadl charitě, která ho věnuje potřebným,“ zdůraznila Natalija, které byla celkem ráda, jakým směrem se konverzace ubírá a nezáleželo

jí ani za mák na tom, že se Konstantin čertí nad tím, co s jeho dary udělala.

Maxim tiše pronesl nějakou ukrajinskou kletbu, jež šokovala lidi kolem něj. Ale na Nataliji se díval se zdráhavou úctou. Chápal, o co jde.

Natalija se na něj usmála. Když jí bylo třináct, brala ho jako bratra. Dokonce na něj i mrkla.

Max se zasmál.

„Tobě to připadá zábavné?“ zeptal se ho hněvivě princ Konstantin.

„Celá ta situace mi připadá k smíchu, ano,“ přikývl Maxim bez náznaku nějaké omluvy v hlase.

A Natalija si v duchu říkala, jestli je budoucí voljarský král rozumnější než jeho otec a chápe, jak přehnaně ostatní reagují.

Ne že by se na takovou reakci nespolehala – ale i tak jí přišla zastaralá, šovinistická a směšná. Její úmysl by nemohl vyjít, kdyby v královské rodině reálně existovala rovnoprávnost mezi muži a ženami.

„Vážně tě to pobavilo, přestože to, co udělala, zničilo naše plány na spojení našich rodin?“ vyjel na něj Konstantin zuřivě.

„Ale obchodní spojení přece stejně bude,“ vstoupil do toho Demjan, než bratr mohl odpovědět. „Obě země z toho budou mít zisk, ale upřímně, Mirrus si stejně nemůže dovolit couvnout. Následky by byly pro Mirrus Global a pro ekonomiku vaší země devastující.“

„Já si ji nevezmu,“ prohlásil Konstantin pevně.

Jeho otec měl v obličeji bolestný výraz a jeho bratr král se zamračil, ale Natalija pocítila nával euforie. Vyhrála, protože bez ohledu na to, co chtějí ostatní v této místnosti, jeho slova ji právě zprostila slibu. A to bylo jediné, na čem jí doopravdy záleželo.

Bylo jí tehdy jen osmnáct, ale podepsala tu dohodu v dobré víře a její vnitřní integrita by nedovolila od ní jen tak odstoupit. Není jako otec.

Král Fedor náhle vypadal starý a unavený jako ještě

nikdy. „Přesně tohle jsi chtěla, že ano?“ podíval se na ni.

„Obešla bych se i bez toho odsuzování a nechutných dvojích standardů, ale ano.“

Král Fedor potřásl hlavou, zjevně zmatený její reakcí. „Myslel jsem, že chceš, aby se tvá matka vrátila zpět do rodné země.“

„Před deseti lety jsem po tom toužila víc než po čemkoli jiném. I já se tenkrát chtěla vrátit domů, nebo alespoň jezdit často na návštěvu.“

„A to se změnilo?“

„Matka si konečně na život v Americe zvykla.“

Královna Oksana se zatvářila ublíženě. „Ty se nechceš vrátit domů?“ zeptala se ženy, jež byla víc než třicet let její nejlepší přítelkyní.

Matka se důstojně napřímila a Natalija na ni byla tak pyšná. „Můj domov je teď Amerika.“

„To nemyslíš vážně.“ Královna Oksana měla tu drzost říkat to téměř uraženě, přitom před patnácti lety neudělala vůbec nic, aby zabránila vyhnání Natalije a její matky do exilu.

„Myslím.“

„Myslí,“ přikývla Natalija spokojeně a byla vážně šťastná. „Vy a váš manžel jste matku a mě vyhnali kvůli prohřeškům mého otce. A ačkoli věděl, jak důležité pro nás obě podmínky té dohody jsou, neudělal ani krok, aby se dohoda naplnila a ke sňatku došlo.“ A teď se to už nestane vůbec.

Královna Oksana se na ni smutně podívala. „V době, kdy jsi to podepsala, jsi byla příliš mladá, aby tě svázali manželstvím.“

„Ale na to, abych to podepsala, jsem příliš mladá nebyla? Nebyla jsem příliš mladá na to, abych posloužila jako pěšák na politické a obchodní šachovnici?“ zavrtěla hlavou udiveně Natalija.

„Všichni máme své povinnosti, kterým musíme dostat,“ pokrčila rameny královna.

„Naše povinnost byla odejít do exilu. Když se ohlédnu, uvědomuji si, že chtít po dceři ještě víc bylo nechutné.“ Matka dokázala nasadit výraz královského nesouhlasu stejně dobře jako jakákoli královna.

„Věděla jsi, proč jsme od tebe museli žádat takovou oběť,“ vmísil se do hovoru král Fedor.

Ale matka zavrtěla hlavou a Natalija na ni znovu byla tak hrdá. „Ne, nikdy jsem nepochopila, proč ses mě rozhodl obětovat – právě mě, ženu, která ti byla sestrou víc než Světlana. Roky jsem truchlila po své domovině, ale to už je za mnou.“

„A tak jste se rozhodla dohodu porušit?“ ozval se Nikolaj a podíval se na Nataliji. Tentokrát z jeho tónu nebylo pochyb o tom, že nesouhlasí.

Natalija se na něj zpříma podívala. „Matka mi sdělila, že si není jistá, jestli by se natrvalo vrátila do Voljarusi, i kdyby mohla, už před pěti lety.“

Nikolaj se zamračil. „Tak co tedy bylo impulzem pro ty schůzky a velmi veřejné odmítání bratrova pokusu se vám dvořit?“

„V této otázce je tolik chyb, že ani nevím, kde začít.“ Copak je stejně tvrdý jako jeho otec?

O Nikolajovi si to nikdy nemyslela.

„Zkuste to, prosím.“

To *prosím* rozhodlo.

„Zprvée, nikdy jsem nebyla s vaším bratrem *zasnoubená*. Podepsala jsem dohodu, že se jednou vezmeme, ale konkrétní datum nikdy nezaznělo. To není právě dobře uzavřená smlouva,“ obrátila se na chvíli ke králi Fedorovi. „Takže jsem klidně mohla randit celou dobu.“

Kruci, vždyť mohla spát s každým, kdo jí přišel do cesty. Neexistoval žádný právní ani morální závazek, že musí do manželského lože vstoupit jako panna – ani její zdrženlivost nebo nemožnost romantických vztahů nebyla v té dohodě vůbec zmíněná.

Pečlivě si ji pročetla, všech třicet šest stran, než s těmi články o randění souhlasila.